

[Aksel Larsen.]

stor Majoritet af Slagteriarbejderne. Man lovfæstede dette Mæglingforslag uden at tage Hensyn til de Advarsler, som bl. a. jeg paa mit Partis Vegne udtalte under Debatten. Man staar nu atter over for en truende Slagterikonflikt. Forholdet er blot vendt om, denne Gang har Slagterierne forkastet, medens Slagteriarbejderne, Kedel- og Maskinpasserne har vedtaget det. Hvis man vil handle i Overensstemmelse med sine Handlinger for to Aar siden, er der naturligvis ingen Vej udenom: man maa lovfæste det forkastede Mæglingforslag. Men var det farligt at gøre det for 2 Aar siden, er det jo ikke mindre farligt at gøre det i Aar — sandsynligvis endnu mere farligt.

Jeg tror ikke, man kan vende sig imod, at Staten overhovedet beskæftiger sig med disse Spørgsmaal. Man kan naturligvis have sin Mening om, hvad der er heldigt, og hvad der er uheldigt, hvad der under visse givne Situationer vilde være urigtigt, medens det under andre kunde være rigtigt. Men man maa tage Hensyn til den Politik, der er ført, saa længe vi har haft Krisen her i Danmark. Man maa tage Hensyn til denne Politik, til den Opfattelse, den har bundfældet i Befolkningen, til de økonomiske og politiske Forhold, den har skabt. Denne Politik kræver dog en vis Konsekvens. Naar man kan lovgive, som man har gjort paa en hel Række Omraader: om Erhvervenes Arbejds- og Indtjeningsmulighed, om Afsætning, om Prisforhold o. s. v. — ja, saa kan man naturligvis, ud fra de Bevæggrunde, der har ført til den omtalte Lovgivning, ogsaa give sig til at lovgive om Arbejds- og Lønforhold.

Man kan ogsaa udtrykke det paa en anden Maade: Naar Staten gennem en Aarrække ved mangfoldige Foranstaltninger har bestræbt sig for, omtrent for enhver Pris, at forhøje Priserne paa Befolkningens almindeligste og vigtigste Livsfornødheder, saa er det saadan set ogsaa Statens Pligt at sørge for, at de, der skal købe disse Livsfornødheder, har de fornødne Penge at købe for.

Ud fra dette Synspunkt maatte det eneste logiske være, at man foretog en Undersøgelse af, hvor store reelle Prisstigninger der er for de forskellige Indtægtsgrupper — Prisstigningen er jo forskellig for de forskellige Indtægtsgrupper —, hvorpaa Staten sørgede for, at disse forskellige Indtægtsgrupper fik en Indtægtsforhøjelse, svarende til den ved Statens Hjælp, efter Statens Vilje, efter Regeringens Ønske gennemførte Prisstigning. Saa konsekvent

har man imidlertid ikke været, og nu staar man altsaa her i en Situation, hvor man ikke kan andet, og man forsøger saa, som en Nødhjælp, at klare sig ved at lovfæste Forligsmandens Mæglingforslag. Jeg ser ikke, at der er nogen Vej uden om at gøre dette. Der er ikke nogen Vej udenom paa Grund af Fortidens uheldige Handlinger — ikke mindst Handlingen i 1936, da man lovfæstede et Mæglingforslag, der var forkastet af Slagteriarbejderne.

Hvad der skal ske her i Landet, hvilke Begivenheder der kan komme, er ikke mindst afhængigt af, hvorledes Befolkningen ser paa Regering og Rigsdag, om den ser paa Regering og Rigsdag med Tillid eller med Mistillid. Det vil i allerhøjeste Grad forøge og uddybe ikke alene Slagteriarbejdernes, men hele Arbejderklassens Mistillid til Staten, Regering og Rigsdagen, hvis man ikke nu lovfæster det Mæglingforslag. Slagteriarbejderne har vedtaget, naar man for 2 Aar siden lovfæstede et, som de havde forkastet. Det drejer sig ikke blot om at gøre noget, der i hvert Fald er en relativ Retfærdighedshandling over for Slagteriarbejderne, som der blev handlet saa ilde med for 2 Aar siden; det drejer sig her om hele den fagorganiserede Arbejderklassens Retsbevidsthed. Kunde man den Gang lovfæste et forkastet Forligsforslag, saa maa man i Aar lovfæste et Forligsforslag, der er vedtaget — ellers vil Tilliden fuldkommen gaa fløjten.

Ud fra saadanne Overvejelser maa man komme til følgende Resultat: Her er Regeringen faktisk bragt i en Tvangssituation; der er intet andet at gøre. — Men saa den anden Side af Sagen! Hvad med den anden Part? Hvad med Landbruget? Ja, man kan naturligvis sige: Det behøver ikke at føle sig forurettet. For 2 Aar siden var det dem, der havde vedtaget, medens Arbejderne havde forkastet; de fik Mæglingforslaget gjort obligatorisk alligevel, de maa erkende, at hermed er der gjort Ret og Skel. Det ser saa bestikkende og saa logisk ud; men det gaar jo bare ikke saadan. Det gaar ikke saadan, at man nu i Slagterikredse og i Landbrugerkeredse vil sige: Ja vel, der sker os kun vor Ret, og vi faar godkende dette her. Nu kan jeg ikke bedømme, hvor meget Grundlag det særede Medlem Hr. Valdemar Thomsen har for at tale, som han har talt her i Dag. Jeg er imidlertid ikke i Tvivl om, at det var ganske bestemte Motiver, som fik Andelsslagteriernes Repræsentanter til at forkaste Mæglingforslaget, og jeg kan udmærket vel tænke mig — ja, jeg vil anse det for sandsynligt —, at man